Dzīve tuvplānā

Iedzīvotāju skaits Alojas pilsētā un pagastā

- **2000. g. – 2713**
- **2019. g. – 1838**

Kopš 2000. gada piedzimuši 333 cilvēki, miruši 655. Uz citu dzīvesvietu Latvijā pārcēlušies 706, uz ārzemēm – 253, no citas vietas Latvijā uz Aloju un Alojas pagastu ieradies 401, no ārzemēm atbraukuši – 5.

(No Centrālās statistikas pārvaldes datubāzes)

Vai pastāvēt Alojas novadam?

Alojas novada domes priekšsēdētājs Valdis Bārda uzskata, ka novadam jāsaglabā patstāvība

Ik diena, kad nav jātīra sniegs, ļauj ietaupīt ziemas ceļu uzturēšanai paredzētos līdzekļus, tomēr Alojas novada domes priekšsēdētājs **Valdis BĀRDA** rauc pieri un teic, ka ir pat sliktāk nekā aukstajā laikā. Izšķīst grantētie lauku ceļi, iedzīvotāji sūdzas, ka netiek iekšā savās mājās vai ārā no tām. Neko īpašu tādā situācijā pašvaldība nevar palīdzēt. Greidera lāpsta ir īslaicīgs *plāksteris.* Priekšsēdētājs pārliecināts, ka šajā ziņā vēl ilgi nekas nemainītos arī tad, ja pēc Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas (VARAM) iecerētās shēmas notiktu administratīvi teritoriālā reforma (ATR) un Alojas novadu no jauna *piešūtu* Limbažiem.

V. Bārda pieder tai aktīvi protestējošo pašvaldības vadītāju daļai, kuri uzskata, ka otrā reforma nav pieļaujama, jo nav pienācīgi sagatavota. Savu viedokli viņš var skaidrot gari. – *Pašlaik notiek milzīgas spekulācijas ap novadu karti. To graiza pēc partiju un Saeimas deputātu ieskatiem, bet tas ir pilnīgs absurds!* – viņš ar pārmetumu saka. – *Uzskatu, ka tagad pilnīgi aizmirsts, ko valstī vajag uzlabot, kā pārmaiņas ietekmēs ekonomiku, izglītību un cilvēku dzīvi laukos. Neviens pat nerunā par iedzīvotājiem sniedzamajiem pakalpojumiem un kādā veidā tos padarīt kvalitatīvākus.* Pašvaldības vadītājs domā, ka Alojas novadā šī reforma nav vajadzīga un neko labu nedos, jo ir strikti pārliecināts, ka novadam jāsaglabājas. Visvairāk alojietim nav pieņemams tieši VARAM piedāvātais variants par atkalpievienošanu Limbažu novadam. Viņš vēl teiktu *jā*, iekļaujoties Valmierā kā otrā līmeņa pašvaldībā, vai arī Vidzemes plānošanas reģionam, ja to veidotu kā otrā līmeņa pašvaldību. Alojas novadam un vietējiem uzņēmējiem ar nevalstiskām organizācijām un citām institūcijām tur izveidojušies kontakti un notiek sadarbība, bet viņš domā, ka otrā līmeņa nebūs. Būtiski, ka alojieši vienmēr gribējuši būt Vidzemes, nevis Rīgas plānošanas reģionā.

Jūtams, ka sarunas partneris ir *uzvilkts*, bet varbūt paguris no tādas cīņas un gandrīz nepieļauj, ka var domāt arī citādāk. Pašu visvairāk gandarī, ka novadam ar projektiem piesaistīts liels finansējums un izdarītas nozīmīgas lietas. Tādi ir divi lielie ielu objekti Staicelē, *Salas* būvniecība Ungurpilī, bērnudārzu remonti un vēl daudz mazāku, par ko *Auseklis* rakstījis. Ja neskaita Alojas Ausekļa vidusskolas remontu, tieši Alojā gan būtisku pārmaiņu nav. Sarunbiedrs teic, ka attīstība notiek pēc plāna, un drīz būtu pienākusi investīciju kārta Alojai. – *Neticu, ka Limbažu novads tūdaļ būs gatavs ieguldīt pienācējos,* – šaubās alojietis.

Tomēr vietējie zina, ka novada pastāvēšanas desmitgade nav bijusi ziediem kaisīta. Ierunājos, ka Alojas tēls visvairāk cietis no pašu domes deputātu sliktajām attiecībām, to kārtošanas publiskajā telpā un pastāvīgajiem ķīviņiem. Ne reizi vien valsts mērogā tas nodēvēts par kašķīgāko Latvijā un ne jau tādēļ, ka strīdos dzimtu patiesība. Vai varbūt tāpēc vajag šo teritoriju nodot citā valdīšanā? V. Bārda gan uzsver, ka pērn domes lēmumi pieņemti lielākoties ar visu deputātu atbalstu. Turklāt atgādina, kā bija Jāņa Bakmaņa vadītajā rajona padomē, kad strīdos ilgi nevarēja apstiprināt budžetu, arī to, kā plēšas Saeimā un Rīgas domē. Un, ja pie Limbažu domes galda sēdīšoties no Salacgrīvas ievēlētie deputāti, nez vai tur valdīšot saskaņa...

Pērn V. Bārdam draudēja ar sodu, kad, nesagaidot aizdevuma piešķiršanu, tika sākts Alojas Ausekļa vidusskolas remonts. Visnepatīkamāk no valdības puses viņu pārsteidza pašvaldībām atņemtā iespēja saņemt kredītus. – *Var liegt aizdevumus peldbaseiniem, bet nedot līdzekļus, kad jāremontē bērnudārzs, skola vai jāsakārto apgaismojums, kam jau piešķirts Eiropas atbalsts, es uzskatu par kaitniecību,* – viņš sašutis saka. Daudzi atceras, cik skolas remonts izvērtās sarežģīti. Sūdzības par pašvaldības vadītāja patvaļīgo rīcību ceļoja uz malu malām, tika iesaistīti mediji. – *Dokumenti mums sen bija sagatavoti remonta sākšanai Puikules bērnudārzā un Alojas vidusskolā. Tad nebija šķēršļu tikt pie naudas, bet opozīcija mani „noņēma no trases". Daces Vilnes vadībā nekas visu gadu netika darīts,* – šaubās alojietis.

Domes deputāti gada nogalē lēma, ka likums, kas paredz Alojas novada pievienošanu Limbažu novadam, ir juridiski nekorekts un netaisnīgs pret Alojas novada iedzīvotāju interesēm. Rudenī gan bija savākts vairāk nekā 200 parakstu par to, ka Brīvzemnieku pagasta Ozolmuižas iedzīvotāji grib, lai ciematu pievienotu Dikļiem Kocēnu novadā. Viedokļu noskaidrošanai par ATR pārvaldēs rīkoja iedzīvotāju sapulces un veica arī rakstisko aptauju. Jau vēstījām, ka tajā piedalījās maz – 253 novada iedzīvotāji, no viņiem vien 115 atbalstīja Alojas novada saglabāšanu. Pašvaldības vadītājs stāsta, ka uzņēmēju kopsapulcē visi atbalstījuši novada patstāvību. Viņš lepojas ar to, ka strādā uzņēmējdarbības konsultatīvā padome, jo daudzās pašvaldībās tādas nav. Turklāt saglabāta lieliskā tradīcija – Alojas novada Uzņēmēju diena.

Vai uzņēmējiem, pilsētas un pagasta iedzīvotājiem ir tik vienots viedoklis par novada patstāvību, cenšos noskaidrot dienas gaitā veiktajās intervijās.

Piepildīts bibliotekāres sapnis

Tik ļoti līst, ka Ungurpilī uz ielas neredz nevienu cilvēku. Tāpēc braucu uz mājīgo novada uzņēmējdarbības atbalsta centru-bibliotēku *Sala,* kur vienmēr ir viesmīlīgi atvērtas durvis. Šoreiz tur strādā daži pasniedzēji un studenti no Latvijas Universitātes. Viņi savā projektā šajā energopasīvajā būvē uzstādīja un tagad seko, kā darbojas automātiskā sistēma, kas nodrošina, ka visas energovadības ierīces strādā saskaņoti. Bibliotēkas vadītāja **Ieva PRAULIŅA** viņus uzklausa un palīdz. Viņa apmierināta, ka garajās svētku brīvdienās vietējie izlasījuši izņemtās grāmatas un nāk tās apmainīt. Reizēm ar lasītājiem izraisoties sarunas par ATR. Daudziem vienalga, kur un pie kā būt, bet Ievas sapni par jaunu bibliotēku īstenoja Alojas novada dome. Skaistā ēka, labie apstākļi, brīnišķīgais skats uz ezeru viņai joprojām liek priecāties. – *Varbūt tāpēc es izjūtu, ka savā novadā ir labi. Mēs attīstījāmies. Viss te viegli sasniedzams, par katru lietu var runāt ar pašu cilvēkiem. Manai sirdij novads tiešām kļuvis mīļš. Droši vien tā nenotiks, tomēr es ļoti gribu, lai saglabājas mazais Alojas novadiņš,* – atklāj Ie. Prauliņa. Viņa stāsta, kā cilvēki izmanto *Salas* iespējas, un vēlas, lai tas notiktu daudzpusīgi. Reizēm uzņēmēji ierodas klusumā strādāt. Viņiem te notiek semināri, sarunas, sapulces. I. Prauliņa plāno, kā ar izstādēm, izrādēm un citiem pasākumiem nodrošināt kultūras aktivitātes un citas intereses.

Alojas novada uzņēmējdarbības atbalsta centra-bibliotēkas *Sala* vadītāja Ieva Prauliņa (no kreisās) teica, ka mīl savu mazo Alojas novadiņu, bet pastāvīgā lasītāja Evita Mauriņa par to nebija domājusi

Dārzniece grib būt pie Limbažiem

Alojas dārzniecībā pie individuālās komersantes **Iras Rudzītes** un Modra Oinaskova jau sākušies jaunās sezonas priekšdarbi. Dārznieki iesējuši nokarenās begonijas, tagad kārta diedzēt tomātus un gurķus. Rokas ir nodarbinātas, bet prāts rosās. Īras kundze stāsta, ka abi seko līdzi un apspriež valstī notiekošo, arī vietējo politiku. – *Mums ar Modri skaidrs, ka tik mazu novadu neatstās vienu,* – viņa saka. – *Ja prasītu manas domas, kam pievienoties, es nedomājot teiktu – Limbažiem! Jau gadiem vedam tur pārdot savu produkciju – puķes, tomātus, gurķus. Limbažos ir brīnišķīgs tirgus, ko labi vada Ēriks Šteins. Braucam uz poliklīniku pie ārstiem un Limbažos kārtojam citas lietas, bet Valmiera mums ir sveša.* Par savu pašvaldību Irai diemžēl daudz laba sakāmā nav. Izņemot uzstādīto pieminekli Brīvības cīņās kritušajiem alojiešiem un bruģīti pretī domei, viņa nevar nosaukt, ko vēl Aloja ieguvusi novada pastāvēšanas laikā. Ielas, ietves, namu fasādes, kā bija, tā ir sliktas. Sāpīgi esot par nolaisto Galeviusa dārzu un māju. Tie pilsētas vidū ir pamesti un izskatās nožēlojami. Viņa kritizē, ka joprojām nav sameklēti to īpašnieki un panākta sakopšana. Staicele izskatoties daudz labāk.

I. Rudzīte uzskata, ka par Alojas novada pievienošanu kādam citam galvenokārt uztraucas pašvaldības darbinieki, jo daudzi zaudētu darbavietas. – *Mums ir četri mazi pagastiņi, bet Alojā vien trīs mājas ar domes darbiniekiem. Te ir priekšnieki, vietnieki un vēl viņu vietnieki. Daļa nav vietējie cilvēki. Ja padomā, cik maz iedzīvotāju palicis, ierēdņu ir par daudz,* – sprież alojiete.

Lauksaimniekus uztrauc pārāk lielā administrācija

No kuplās zemnieku saimes šoreiz izvēlos uzrunāt piensaimnieci **Inu STANKANIČU.** Redakcijas *opelītim* gan ļoti nepatīk dubļainais ceļš, mašīna svaidās un sprauslo, bet ar pūlēm tos dažus kilometrus uz *Paukēm* izbraucu. Ģimene lauksaimniecības nozarē ieguldījusi ļoti lielu darbu. Krēslā pretī iznāk meita **Anda**. Sākumā viņa ir noraidoša un teic, ka neko labu par novadu un gaidāmo reformu nevar pateikt, tomēr aicina mājā. Kad pievienojas arī māte, saruna atraisās. Ina neslēpj, ka grūtību priekšā dažkārt entuziasms noplok. – *Tikai nesen izveidoja Alojas novadu. Tagad mainīs atpakaļ pa vecam. Gribētos zināt, cik tas valstī izmaksās un kāda no tā būs jēga? Mēs pabalstus neprasām, uz domi ejam reti. Dzīvojam uz savas zemes un ir vienalga, vai te ir Alojas, Limbažu vai kāds cits novads,* – sarūgtinājumu pauž meita. Ja novadu ļautu izvēlēties Inai, viņa labāk gribētu būt pie Valmieras, jo tā strauji attīstās. Bieži tur iznāk kārtot saimnieciskās lietas: meklēt tehnikai rezerves daļas, veikt pasūtījumus u.tml. – *Kaut Valmiera mūs gribētu! Bet es saprotu, ka nav motivācijas, lai Aloja viņiem būtu interesanta. Ļoti žēl arī Limbažu. Cik daudz tur zaudēts, pat ielas kļuvušas tukšas, lai gan senāk nebija, kur mašīnu nolikt. Tikai pie veikala «Maxima» vēl var redzēt vairāk cilvēku,* – aizdomājas zemniece.

Anda ir pateicīga savas meitas Violetas Anetes mūzikas skolotājiem Jānim Ansonam un Olgai Ābelei, jo abi lieliskie pedagogi ar bērniem Alojas mūzikas un mākslas skolā strādā no sirds. Viņu darbam ir arī teicami rezultāti – meita mīl savu mūzikas instrumentu saksofonu un iegūst godalgotas vietas pat valsts mēroga konkursos.

Lūgtas vērtēt pašvaldības darbu, abas uztraucas, ka pārāk daudz cilvēku tagad strādā domē. – *Ziedoņa Ģimja laikā pašvaldībā bija tikai sekretāre, grāmatvede un vēl daži darbinieki. Pie viņiem vienmēr varēja ieiet un cilvēcīgi aprunāties. Tagad domē pilnas visas telpas un vēl ir darbinieki katrā pagastā. Alojieši nevēlas, lai pašvaldība uztur tik daudz cilvēku! Katrs zemnieks pastāstīs, cik grūti mums nomaksāt nodokļus, bet te visi saņem algu no nodokļiem!* – uztraucas namamāte. Abas ar meitu aizprātojas, ka citās pilsētās no dažādām partijām ievēlētie deputāti tomēr atrod kopīgu valodu un virza attīstību, bet savējā enerģiju tērē, liekot cits citam sprungulus spieķos un nomelnojot. Viņuprāt, Alojai vajag iedzīvotāju cienītu līderi, kurš tālredzīgi rūpētos par infrastruktūru, kas nepieciešama tiem, kuri ražo un dod darbu, bet sarunbiedres sprież, ka tāda nav. Visvairāk viņas pārdzīvo par garāmejošo ceļu, ko izbraukājuši gan mežizstrādātāji, gan augstsprieguma tīklu būvnieki. Lauksaimnieces pārmet, ka pašvaldībā netiek stingri prasīts un panākts, lai pēc darba ceļu arī atjauno. – *Arī greiderēšanas darbus veic ļoti nekvalitatīvi, lai gan pakalpojuma sniegšanu apmaksā dome,* – piensaimniece pārmet. Uz tāda viļņa abām nekas nenāk prātā, par ko domi paslavēt vai pateikt, kādēļ Alojas novads būtu saglabājams.

Mazai teritorijai neredz nākotni

Lai gan daudzi uzskata, ka no biznesa viedokļa novadā veiksmīgākais ir SIA *Aloja-Starkelsen*, tā gluži nav. **Emīlijas UŠACKAS** dibinātajam SIA *EEMR Transport*, kas nodarbojas ar starptautiskiem kravu pārvadājumiem un no lauksaimniekiem iepērk arī pienu, apgrozījums pērn bijis lielāks. Uzņēmums ir tikai pāris gadu vecāks par pašu Alojas novadu un atrodas uz Jūras ielas vien nepilnus 100 m no domes nama. Teritorija ir īpaši glīti iekopta un uzturēta.

Dienā uzņēmēja bija paguvusi būt Daugavpilī, Rīgā un Valmierā, jo strādā ļoti mobili pa visu Latviju un bieži ir ārpus valsts. Uzzinājusi apciemojuma iemeslu, viņa izsaka savas domas. Ja rajonu vietā uzreiz būtu izveidoti novadi, šodien par mazajiem nevienam galva nesāpētu. Nevajadzēja sadrumstalot pašvaldības, tāpēc sācies haoss. Tiekoties ar saviem klientiem laukos, Emīlija jūt viņu uztraukumu, ka atkal viss būs citādi. Pašai nav ilūziju par Alojas novadu kā dzīvotspējīgu. Viņasprāt, mazai un samērā trūcīgai pašvaldībai nākotne nevar būt pārāk cerīga, un, ja ATR notiktu pāris gadu vēlāk, tas būtu vēl skaidrāk redzams. Jaunie aiziet, vecie diemžēl nomirst un cilvēku kļūst mazāk.

Viņas bizness no domes darbības maz atkarīgs. Palīdzību Emīlija gan vairākkārt lūgusi īpašuma lietu sakārtošanā, bet problēma nav atrisināta. – *Man pieder tikai ēkas un zeme zem tām, bet pagalmam ir cits saimnieks, kurš dzīvo ASV,* – viņa saka. Un, lai gan Zemesgrāmatā lasāms, ka īpašuma tiesības nav noskaidrotas, nodoklis par to tiek aprēķināts un jāmaksā par visu izmantoto teritoriju. – *Visaugstākais novērtējums man ir tas, ka vecs cilvēks garāmejot saka: „Paldies, meitiņ, par skaistumu!" Kā tagad pārvērtusies Gulbene, Madona, Taurene, Liepa un citas vietas! Man arī gribētos paslavēt Aloju, bet pilsēta ir tumša, trotuāri ļoti slikti, un man neērti klausīties, ka Aloja ir kašķīgākais novads Latvijā. Bet es ļoti daudz strādāju un man maz laika iedziļināties Alojas domes ikdienā,* – viņa saka.

Porzās ciena vēsturiskās vērtības

Pēc Ungurpils apmeklējuma braucu uz *Porzām,* kur dzīvo divi ilgāku laiku nesatikti pensionāri – **Māra un Juris ŠVINKAS**. Abi rūpīgi kopj atgūto īpašumu, ir darbīgi un seko līdzi norisēm savā novadā. Zinu, ka viņi arī finansiāli atbalstījuši biedrību *Alojas novada attīstība* un *Ungurpils ezera saimnieks* aktivitātes. Abi priecājas par jauko *Salas* namu un teic, ka apmeklētu tajā izrādes un citus pasākumus, bet par tiem pietrūkst informācijas.

Novada pastāvēšanas laikā viņus visvairāk aizkustināja Brīvības cīnītājiem veltītā Kārļa Zāles pieminekļa pārvešana Alojā. Tas saprotams, jo Māras tēvs Gothards Pētersons brīvvalsts laikā bija tam organizējis ziedojumu vākšanu. Par to viņi no sirds pateicas domes vadībai un visiem, kuri to sekmēja. Tomēr, viņuprāt, pieminekli vajadzēja novietot redzamākā vietā. Ne viens vien paziņa jau žēlojies, ka pilsētā tas nav pamanāms, bet pie spriešanas viņu padoms nav ņemts vērā. – *Mūs te aizvien vēl uzskata par ienācējiem,* – Māras balsī ieskanas aizvainojums.

Abiem nepatīk, ka Alojas novadam nav laba slava. – *Rīgā runājos ar paziņu, bet viņš smej, ka es dzīvoju tur, kur visi plēšas. Tas nav patīkami,* – Juris saka. Viņaprāt, apzīmējums par kašķīgāko pielipis kā zīmols un būs grūti šo priekšstatu mainīt. Sieva papildinot teic, ka Alojas novads noteikti viens nevar pastāvēt, citādi kašķēšanās turpināsies un kauns vien būs. – *Viss greizi aizgāja jau ar pirmo reformu. Infrastruktūra pa rajoniem vismaz kaut cik loģiski bija sakārtota. Centrā bija koncentrēti dienesti, skolas, satiksme. Tagad atkal grib atgriezties pie tā paša vecā, bet Limbaži vairs nav tie. Pilsētā daudz kas likvidēts,* – Juris ar nožēlu saka. Ne primitīvā naudas aspektā, bet emocionāli patriotiskā viņiem gribētos, ka pašvaldība vairāk uzmanības veltītu jauniem cilvēkiem, kuri atgriežas dzīvot savu senču īpašumos. Viņu attieksme pret vidi, zemi, mežu un citām vērtībām parasti ir godprātīga un mantinieki kopj īpašumus ar pašcieņu.

Brīnos, ka daži desmiti metru ceļā tieši gar *Porzām* nav tik dubļaini kā gar citām mājām. Juris rūpējas par pašvaldības ceļu viņu īpašumā. Kad nobrauc greiders, uzlasa grāvī sanestos akmeņus, vasarā appļauj zālīti un aizvāc apkārtnē izmētātās skārdenes. Lai arī nomaļa vieta, pusspaini atkritumu pavasaros viņš uzlasot.

Liela uzņēmuma izaugsmei vajag spēcīgāku pašvaldību

Uzņēmuma *Aloja-Starkelsen* vadītājs Jānis Garančs sprież, ka vismaz 10 000 iedzīvotāju novadā vajadzētu būt

Viens no uzņēmumiem, ar kuru pašvaldība allaž labi sadarbojusies un ko bieži rāda saviem viesiem, ir SIA *Aloja-Starkelsen*. Lai gan tā neliekas, bet pēc valsts likumdošanas tas tagad ietilpst lielo Latvijas uzņēmumu kategorijā, jo Zviedrijā ir spēcīgais mātes uzņēmums – zemnieku kooperatīvs. Uzzinājis, ka saruna nebūs par ražošanu, direktors **Jānis GARANČS** piekrīt teikt, ko domā par ATR. – *Jo lielāka pašvaldība, jo vieglāk ar to sarunāties,* – viņš saka. Pēc tam prāto, ka no biznesa viedokļa ir vienalga, kurā novadā cietes ražotājiem iekļauties, jo neviens nav svešs. Speciālisti uz darbu rūpnīcā brauc arī no Limbažiem, Salacgrīvas, Ainažiem, Valmieras un Pierīgas un visur var saņemt pašvaldības pakalpojumus. – *Lai nokārtotu jautājumus būvvaldē, arī tagad braucam uz Salacgrīvu. Es labi zinu un cienu Valda Bārdas enerģiju un pūliņus saglabāt Alojas novadu. Man ļoti patīk «Sala», bet nav izaugsmes sadarbībā ar tik mazu novadu. Domāju, ka pārvaldībai jābūt efektīvākai un vismaz desmit tūkstošiem iedzīvotāju novadā jābūt,* – sprież J. Garančs. Viņš vēlētos, lai Aloja iekļautos Vidzemē, lai būtu viena liela, kaut otrā līmeņa pašvaldība – apriņķis. Kad uzņēmumam vajag speciālistus, parasti tos meklē Valmierā. Tam noslēgti līgumi ar Valmieras Tehnikumu un Vidzemes Augstskolu. Vadītāju gandarī, ka sadarbībā ar lieliem pārtikas ražotājiem Valmierā un, iesaistoties zinātniekiem, izveidots bioekonomikas klasteris, kas pāraudzis Vidzemes robežas.

Direktors atgādina, ka visvairāk atbalstīti notikumi Alojas novadā un ka nekas tādu uzņēmuma nostāju nemainīs, bet tāpat palīdzēts arī notikt aktivitātēm Limbažos, Salacgrīvā un citur. Viņš sprież, ka dzīvei tālāk no novada centra droši vien būs savi mīnusi, taču ir pārliecināts, ka lielai pašvaldībai ir spēks un ietekme, lai kur tā būtu.

Atbalsta novada patstāvību

Vakaros pilsētā sevišķi atdzīvojas veikali. Mājupceļā daudzi apmeklē *top!*. Pēc iepirkšanās dažus tur uzrunāju. Ugunsdzēsējs **Andis SLOTIŅŠ** teic, ka Alojas novadu vajag saglabāt, jo pašvaldības nauda paliks uz vietas un to varēs ieguldīt, kur vairāk vajadzīgs. Sarunbiedrs domā, ka citi *Salu* Ungurpilī nebūtu uzbūvējuši. Lai arī Alojas Ausekļa vidusskolu vēl remontē, viņš priecājas, ka tā būs ieguvums bērniem.

Ungurpilietis **Kaspars ROZĪTIS** sprież, ka uz arhīvu, Zemesgrāmatu un citām iestādēm jābrauc citur, taču klientu apkalpošanas centrs, ko cilvēki apmeklē, saglabāsies – dzīvos Limbažu vai Valmieras novadā. – *Nebūs lielas starpības starp abām, bet Rīgas plānošanas reģionā gan Alojai nevajadzētu būt. Starpība ir pārāk liela. Ne šeit īpašumi tik dārgi, ne algas tik lielas. Te ir cits dzīves līmenis un vajag citus noteikumus arī projektiem,* – viņš saka. Viņaprāt, cilvēki tagad jau iemācījušies novadā dzīvot, un pieļauj, ka tam vajag saglabāties.

Sandra ČUKURE ar meitu Martu apspriežas, ka runās Marta, jo viņa ir jauniešu domē. Studentei darbs tur ir interesants, un viņai gribētos, lai tas turpinās. Notikuši arī daži pasākumi kopā ar domes deputātiem. Marta stāsta, ka jaunieši mēģina ar domi sadarboties, bet vēl ir jāaug. Taču, esot pie Limbažiem vai Valmieras, būs sarežģīti uzturēt kontaktus. – *Skolēnu domē tas ir runāts, tāpēc mēs gribētu, lai pastāv Alojas novads,* – jauniete saka.

Sagatavoja ***Gunita OZOLIŅA***

MAF Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Valsts reģionālās attīstības aģentūra